

Una escola per a l'elit europea

De Bruges a la política, la diplomàcia i les institucions

CARME COLOMINA | Actualitzada el 09/05/2015 00:00

A Bruges s'aprèn legislació europea però també simulació de negociacions internacionals

“BRUGES ÉS UNA MENA D'EXPERIMENT SOCIAL”, assegura l'Enrique Ibáñez. “Esmorzes amb el teu veí polonès; vas a classe pedalant al costat d'una noia francesa i un noi austríac; estudies a la biblioteca amb un col·lega finlandès, o et trobes al bar amb gent de tot arreu. És la integració europea a escala reduïda”, s'exclama aquest valencià, exalumne del Col·legi Europeu de Bruges i ara assistent d'alguns dels professors que hi aterren periòdicament per impartir classes. Entre edificis històrics i carrers de llambordes, entre grups de turistes i escolars que durant l'hivern visiten una de les postals més típiques de Flandes, uns 400 joves de més de cinquanta nacionalitats estudien cada any per convertir-se en la futura elit de governs, institucions comunitàries i financeres, universitats i lobis europeus.

A Brussel·les se'ls coneix despectivament com “la màfia de Bruges”, perquè més d'un miler d'exalumnes ocupen avui càrrecs a la comissió o al consell de la Unió Europea. Però per als que ara seuen a les aules amb vistes al Dijver, el principal canal pel qual transiten barques de visitants en el seu particular viatge en el temps, el col·legi és una oportunitat -una oportunitat que costa més de 20.000 euros per un any, i una dura selecció per ocupar les comptades places que s'atorguen a cada país-. “Espero poder avançar en la meua carrera professional gràcies al *network* del col·legi”, reconeix l'Enric Brines, que com la majoria té els ulls posats en alguna institució internacional. L'Anait Akopyan parla de relacions personals que van més enllà de “la política entre països” i especifica que ho diu pels seus amics turcs. “Després de deu mesos m'adono que tinc una segona casa a tot Europa”, diu aquesta estudiant armènia del màster de relacions internacionals i diplomàcia.

LA BLANCA VILÀ VA SER UNA DE LES PIONERES. L'any 1974 va arribar a Bruges amb una beca del ministeri espanyol d'Afers Estrangers. La primera dona becada per un franquisme tardà que ja havia firmat un acord econòmic preferencial amb la Comunitat Europea. “I això que jo era militant del PSUC”, aclareix Vilà, experta en dret comunitari. “El col·legi va facilitar molt en aquell moment una xarxa d'amistats sud-sud”, de l'Europa mediterrània que encara

Il·lustrava per la democràcia, explica. “Amb els amics que vaig fer allà vam viure la caiguda dels coronels a Grècia i la Revolució dels Clavells de Portugal com si fos pròpia, i ells esperaven també amb nosaltres la mort de Franco”, recorda aquesta catedràtica, que anys després va tornar a Bruges per impartir classes de mercat interior durant més de 17 anys seguits.

Alguns d'aquells joves que seien a l'aula mentre ella explicava harmonitzacions legislatives entre estats membres són avui ministres, eurodiputats, diplomàtics, polítics o funcionaris governamentals a mitja Europa. “Recordo una noia molt simpàtica i ambiciosa”, diu Vilà d'una de les seves alumnes de principis dels noranta. Era Helle Thorning-Schmidt, avui primera ministra de Dinamarca. Més o menys per la mateixa època també corrien per aquells carrers empedrats un jove europeista britànic anomenat Nick Clegg, líder dels *libdems* i vice primer ministre del govern de David Cameron; el primer ministre de Finlàndia, Alexander Stubb, i el professor d'economia de la London School of Economics Luis Garicano, ara ideòleg del programa econòmic de Ciutadans.

LA IDEA DE CREAR UNA ESCOLA PER 'FER' EUROPEUS fins i tot és anterior a la mateixa Comunitat Europea. El col·legi es va fundar el 1949 amb el suport d'alguns polítics europeus -de Winston Churchill a Salvador de Madariaga- perquè francesos i alemanys comencessin a treballar junts. Des d'aleshores tots els líders de la Unió han desfilat per allà. “Això és com convidar Genghis Khan a parlar de les virtuts de la coexistència pacífica”, va etzibar la primera ministra britànica Margaret Thatcher abans de pronunciar un discurs d'obertura del curs 1988/89, que ha marcat tot el pensament euroescèptic. Va ser allà on va pronunciar la seva famosa frase: “No hem derrocat les fronteres britàniques perquè ara ens les imposi des de Brussel·les un nou superestat europeu”. Les còpies d'aquell discurs encara es guarden a la biblioteca del col·legi.

Com a observadors de primera fila i futurs actors de la bombolla europea, a aquests estudiants privilegiats se'ls ensenya més a entendre la Unió que a criticar-la. “Trobo a faltar punts de vista alternatius”, es lamenta l'Enric. Bruges nega que sigui una escola de tecnòcrates. És una experiència europea. Un laboratori d'integració.